

tev izkvarjenih ideologij; gledati mora, da nravni spor, ki ji je dal zagon, v njej nikoli ne zamre. Edino tako je mogoče, da bodo zaradi nje nekatere čiste vrednote iz tradicije prešle v podobo novega sveta. To je gotovo: novi svet ne bo poznal današnjega velikanskega razkola med ideologijo in resničnostjo, med besedo in dejanjem. Posebej za slovensko mladino pa velja, da mora očistiti ozračje, zastrupljeno s političnim katolicizmom in liberalizmom, ki njenemu npravnemu čutu ne odgovarjata. V interesu naroda, ki mu pripada, je dolžna, to nalogo izvesti, pa naj je zrasla kjerkoli in kjerkoli naj še danes stoji.

Na razpotju

Igo Gruden

V mestu je večer brezupen, sneg brezglasen,
svet brezčasen, v sivi megli dolgočasen.
Morda kje nad nami bog sedi v nebesih:
mene zebe v mozeg, — ivje je v drevesih.

Grem po ulicah, bežim, ljudi srečavam,
ž njimi ne korakam, sam med njimi plavam:
kam srcé me — ptica sinja — v zimi nese?
Sneg na zemljo tiho pada kot zavese.

Mimo mene brat gre, sestra — gluhi, slepi:
dobri niso, o, da bi bilí vsaj lepi!
Dolgčas preperel visi jim na obrazu,
nevesel jim duh kot vrabcem v mokrem mrazu.

V motnih oknih luči — kot mrtvaške sveče,
čas, ki v njem živimo, pa umreti neče:
vsak gre sam za svojim žalostnim pogrebom,
blodne sence vidim med zemljó in nebom.

Hej pogrebci! mumije breznadne dobel
lézite v zatohle faraonske grobe!
Zastor naj prekolje se, zazeva v rano,
vzkrvavi naj zarja dneva nad poljano!

Sneg na zemljo pada tiho kot zavese:
kam srcé me nad tesnobe grobne nese?
Kot motor brni mi: zbogom, brat! — izginja:
nove zarje šla iskat je ptica sinja.